

PARLEM DE CUINA

Megasilvita (I)

Si fa unes setmanes vàrem conèixer el blog Azúcar con amor de na Conchin Requena, avui ens endinsarem també dins un espai dolç: www.megasilvita.com/ <http://blogolosas.com/index.php?blogId=11> ambdós lloc, web i blog, sortits de la bona mà de na Silva Alcedo Gutiérrez. (L'entrevista l'hem feta en castellà).

P: ¿De dónde nace esta pasión por el dulce?

Pues si te digo la verdad, casi siempre, por lo menos desde que recuerdo, me encanta el mundo de la repostería... pero nunca en mi vida pensé que me apasionaría tanto hasta que descubrí este mundo de las tarta decoradas... Todo surgió por mi afán en hacerle una tarta super preciosa a mi niña Eva, ella es mi niña mayor y para mí la persona que más quiero en este mundo, por supuesto si quitarle su lugar a su hermanito pequeño... pero es que ella para mí es especial.

P: ¿Tu trabajo tiene que ver con la pastelería o se trata de un hobby? aunque viendo los resultados si me dices que no te dedicas profesionalmente a la repostería será difícil de creer.

En realidad todo empezó como un hobby, nunca en la vida pensé en dedicarme a todo esto... lo que es cierto es que, como siempre me ha encantado las manualidades, se me ha dado más o menos bien, o por lo menos me siento muy cómoda y segura cuando hago una tarta, así que poco a poco y sin buscarlo se ha convertido en mi profesión.

P: ¿De los múltiples diseños y elaboraciones existe algún preferido? ¿Y alguno que se te resista?

Todos tienen algo especial para mí... no te sabría decir... contra más muñecos y más lazos más me gusta, jeje, yo tan discreta como siempre, jeje.

P: ¿Dónde has aprendido o eres autodidacta?

Yo me considero más bien autodidacta, es cierto que de mucho leer y mucho aprender en libros, internet y mil blogs, he adquirido todos mis conocimientos, aunque la verdad, no hay nada como practicar y equivocarse mil veces. Es la mejor manera de aprender. Si me preguntas si alguna vez he asistido a alguna clase... pues no, solo eso si... me he llevado años y años

en clases de manualidades, así como impartíendolas, que para mí es mi principal base.

P: ¿Cuáles son los pasos para realizar una pieza como las que muestras en el blog? Diseño, bocetos, pruebas, tiempo invertido.

Exactamente así... yo realizo un diseño en papel, lo dibujo y coloreo y organizo el tiempo... suelo tardar en algunas ocasiones hasta semanas en preparar una tarta elaborada, pero nunca es demasiado tiempo para cualquier tarta... es por eso que no negocio con el tema de las tartas, me encanta hacerlas sin presión, prefiero negociar más con el tema de mi tienda online y mis cursos que con este tema... para mí es más que hacer tartas,

es todo un arte.

P: En Megasilvita también ofrecéis tienda con productos y herramientas ¿Es todo on-line o se os puede encontrar en persona en algún lugar?

Es más que eso... te aseguro que la mitad de mis clientas son amigas mías, jeje, yo soy muy llana, y me gusta tratar a la gente como me gustaría que me trataran a mí... así que como el tema de compra online me resulta tan frío, motivo a todas mis clientas que así lo quieran, a que pueden llamarme para lo que necesiten, asesoramiento, hacer el pedido... lo que sea y que esté en mi mano claro está.

P: Con esas tartas, cualquiera os invita a una reunión de padres y os pide que traigáis el postre...

Siempre me ocurre... la pastelera oficial me dicen, jejeje... en el cole de mi niña no se puede pensar ni una reunión sin que la megasilvita traiga algo, jejeje...

P: ¿Repites elaboraciones y decoraciones o solo un vez y ya está?... debe ser duro crear alguna tarta, verla desaparecer y no intentar recuperarla... siempre quedan la fotos, pero no es lo mismo. Aún así seguro que habrás hecho alguna que si hubieses podido la habrías “congelado” para tenerla siempre a la vista, ¿no?

Pues si... más de una me hubiera encantado congelarla en el tiempo... pero la verdad... yo disfruto aún más si cabe viendo a la gente sorprendida y comiendo mi tarta, y por supuesto que les guste su sabor, que con otra cosa... así que me encanta que no queden ni las migas... eso es buena señal no???

P: si tuvieses que definir Megasilvita (blog) en dos palabras ¿Que dirías?

Simplemente yo.

La setmana que ve coneixerem algunes de les creacions d'aquesta bloguera / pastissera/ modeladora i bona companya... Per cert aquesta setmana comença la fase nacional del concurs de alumnes d'FP SPAIN SKILLS (del 5 al 8 d'abril); podeu seguir el dia a dia del concurs a través del blog <http://cuiant-blog.blogspot.com/>

Bon profit i fins d'aquí a 7 dies

www.cuiant.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Amor, prejudicis i gent torrada

El passat dia 20 de març, vaig poder veure per “la Sexta” un reportatge que es feia a la família Phelds, per part de Jordi Évole, conegut com a “el follonero” en un programa de TV3. Una família, guiada per un pastor nonagenari i ben torrat, que concorria a diversos actes amb pancartes i mítings, denunciant que el planeta sencer està en mans dels “maricas” a qui segons ells Déu odia i, que els governs els hi han entregat el poder; a més d'un discurs catastrofista i messiànic - la Iglesia Bautista de Westboro.- que no és que em poses els pels de punta, perquè, no són més de cinquanta persones, però el que em va sorprendre és que hi hagi tanta gent amb goteres en el terrat.

Per les nostres contrades, segons quins grups fonamentalistes també escampen el tema de la família convencional i sempre que han de definir altres tipus de relacions sempre tendeixen a definir la sexualitat com si aquesta part fos la més important i definitiva. Hetero, homo, etc acabant amb la connotació sexual com si la relació s'extingís o es completés allà.

A lo llarg dels anys per a definir altres tipus de relacions d'amor, s'han emprat termes insultants: Maricón, marica (recordeu aquella publicitat: “És cosa de hombres”; tortillera, bollera, i podria afegir tot un grapat de qualificatius que han emprat els grups xenòfobs, intolerants i jo afegiria que feixistes. Com dic, tot prové de posicions ideològiques intolerants amb una gran dosi de despotisme i feixisme entremesclat.

També prou ha ajudat els diversos missatges de les ales més conservadores de l'església catòlica, la que entre altres labors, fou la que ajudà a subjugar a la dona al mascle, afavorint una discriminació per la condició de sexe, que ha durat fins els nostres dies, on pretenien i en part ho aconseguiren, la presència predominant del mascle i el masculisme com a model social. En gran part a ells i a la política de la dictadura franquista els hi podem agrair el nivell de violència de gènere que existeix dins la nostra

societat del segle XXI.

Recordem que durant la fosca, repressora, anquilosant, dictadura franquista, l'homosexualitat era considerada un delictes i tipificada conjuntament amb “la ley de vagos y maleantes”.

Se'ns ha volgut vendre la idea d'amor de la dona cap a l'home com a submissió. Si l'home era infidel i li coronava la testa a la seva dona amb unes bones banyes, i ella demanava consell a l'estament eclesiàstic (llegiu capellà-confesor), se li demanava que fos comprensiva, que comprengués la debilitat de la carn; però que el que havia fermat “Déu” a la terra (matrimoni) no ho podia desfer l'home. De fet la llei del divorci fou aprovada l'any 1978, després d'anys de lluita i reivindicacions. Abans la dona era considerada una “propietat” del mascle, tot afavorit pel nacionalcatolicisme, aquell que portava a Franco davall pal·li ben igual que a la Custòdia.

Ara bé, si era la dona la que havia estat infidel, se la tractava com a una puta descarrilada, que no tenia per res en compte a “Déu” i que era la culpable de trencar el matrimoni i la família: Dues vares de mesurar i un bon grapat d'hipocresia i de doble moral com just ara mateix.

Com poden intentar, darrerament, des de les ales més conservadores i retrogrades de l'església esmentada, allisonar en quant al comportament sexual dels joves, quan dins la seva institució hi ha a balquena casos encoberts d'homosexualitat, violacions, pederàstia i altres delictes pudents i amorals envers la sexualitat? Quina capacitat moral tenen si la perversió campa per les seves files i a més és tapada i encoberta?

L'amor és un concepte antagònic a la submissió, a la dependència i a la por. L'amor ha de ser enriquidor, alliberador, no ha de crear cap tipus de contracte: “Jo et don si tu em dones”. No ha de condicionar: “T'estimaré si ets bon al·lot o sigui si fas tot el que jo et digui” si obeeixes sense posar emperons “Si adaptes la teva vida a la meva” si

abandones els teus somnis, perquè jo pugui complir els meus” Quins missatges més trists i frustrants s'estan transmetent. Aquest tipus de relació està a anys llum del que és el vertader amor, i és converteix en un trist succedani, que amb el temps comença a presentar esquerdes i es desfà en miques inexorablement ja que parteix la relació d'unes premisses totalment falses que no tenen on cementar-se. L'amor no té límits. Però com a la nostra humanitat li agrada tant etiquetar, s'han de treure conceptes: Homosexualitat, heterosexualitat, bisexualitat, i més “sexualitats” quan esdevé i acaba amb “relació d'estimació entre persones” que no acaba ni comença sols per la relació sexual. Déu em guard del que pretenen tenir la veritat absoluta i que tan sols la seva “ideologia i practica” són l'únic i exclusiu camí de salvació, com he pogut escoltar a representants d'aquesta església tan pura “i tan casta” (aquí es pot somriure, perquè els drames que han generat en segons quins delictes sexuals, són mereixedors de foc de l'infern). També me'n guard dels que prediquen un déu tirànic, apocalíptic, que castigarà a sang i foc, als que no compleixen les normes dels que s'autoanomenen representants de la seva paraula. En nom de “Déu –no el meu” s'han assassinat milions de persones a lo llarg de la història de la humanitat. I amb aquesta afirmació hi incloc a totes les ideologies religioses i no n'alliber ni a una. I a més, les preceptores d'un sol Déu, monoteistes, han estat les més perilloses.

Vull acabar amb una crida al sentit lúdic de la VIDA, en majúscules. A saber gaudir, sense posar gaire través al que ens ofereix. A saber viure i gaudir de les petites coses, i a lluitar contra qualsevol tipus d'esclavitud que ens vulgui ser imposada, sigui per qui sigui. Estem en temps de revolta!

Josep Bonnin

